

Der findes endvidere ikke trykt retspraksis om beviskravet i tilfælde, hvor moderen ikke har indgået ægteskab med den pågældende tredjemand, men dog *etableret fast samliv* med denne.

Er det ikke godtgjort, at moderen har haft samleje med en anden end ægtemanden, frifindes ægtemanden kun, hvis det på grund af barnets arveanlæg eller af anden særlig grund kan anses som sikkert, at ægtemanden ikke er barnets fader.

Beviskravet er her meget stærkt. Der findes ikke trykt retspraksis efter 1960 - hvor loven blev gennemført - hvor utroskab ikke er anset for godtgjort, men det må bl.a. på baggrund af praksis fra før 1960 antages, at ægtemanden kun kan frifindes, hvis den samlede bevismæssige vægt imod hans faderskab er omkring 10.000 til 1, svarende til 99,99 %.

Levede ægtefællerne i konceptionsperioden separat, eller var samlivet mellem dem ophævet på grund af uoverensstemmelse, gælder den stærke pater est-regel i § 2, stk. 1, der er omtalt ovenfor, kun, hvis det godtgøres, at ægtefællerne i konceptionsperioden har haft samleje med hinanden. Det følger af den *modificerede pater est-regel* i § 2, stk. 2.

Bestemmelsen indebærer, at der i sådanne tilfælde ikke gælder nogen samlejeformodning. Føres der bevis for samleje, finder den stærke pater est-regel dog tilsvarende anvendelse med hensyn til faderskabsformodningen, jf. herom ovenfor.

c. Passivitetsreglen

Efter lovens § 3, 1. pkt., anses et barn, der fødes, efter at moderen har indgået ægteskab, men som må være avlet forinden, som barn af ægtemanden. Rejses der faderskabssag, gælder dette dog kun, såfremt ægtemanden efter reglen i § 6 om børn uden for ægteskab kunne anses som far til barnet, jf. § 3, 2. pkt.

I modsætning til pater est-reglen i lovens § 2, hvor alene forholdene i konceptionsperioden er afgørende, lægger passivitetsreglen i § 3 navnlig vægt på forholdene på fødselstidspunktet. Bestemmelsen gælder, selv om det må anses for åbenbart, at ægtemanden ikke kan være faderen.

En gift kvindes barn får således automatisk status som barn af ægtemanden. Denne status er imidlertid langt lettere at anfægte end den ægtebarnsstatus, der følger af § 2. Anlægges der faderskabssag, gælder der således hverken en samlejeformodning eller en faderskabsformodning. I stedet skal sagen afgøres efter reglerne i § 6 om faderskab til børn uden for ægteskab, jf. herom nedenfor pkt. 2.4.1.

d. Virkningerne af et sagsanlæg

Retssager om faderskab til børn, der er omfattet af §§ 2 eller 3, vil blive anlagt med det formål at fastslå, at ægtemanden ikke er far til barnet, og eventuelt at en anden mand i stedet er barnets far.

Virkningerne af et sagsanlæg er imidlertid forskellige.

I tilfælde, der er omfattet af § 2, stk. 1 (den stærke pater est-regel), vedbliver ægtemanden således at være barnets far, indtil han eventuelt frifindes i retten.

I tilfælde, der er omfattet af § 3 (passivitetsreglen), bortfalder formodningen om ægtemandens faderskab derimod straks ved sagsanlægget. Ægtemanden kan herefter kun anses for barnets far, hvis han opfylder betingelserne i § 6 om faderskab til børn uden for ægteskab, jf. § 3, 2. pkt.

Om gældende ret henvises i øvrigt nærmere til betænkningen, side 27 ff. og 87 ff.

e. Særligt om registrering af fødsel og faderskab

Efter lov nr. 225 af 31. maj 1968 om anmeldelse af fødsler og dødsfald skal fødsler uden for de særlige landsdele anmeldes til den kirkebogsførende sognepræst.

Anmeldelsespligten påhviler efter lovens § 2, stk. 1, barnets forældre.

Anmeldelse skal ske senest to hverdage efter fødslen, jf. § 1, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 562 af 15. november 1977 om anmeldelse af fødsler og dødsfald.

Når fødselsanmeldelsen indeholder oplysning om, at moderen er gift, registreres ægtemanden som far i kirkebogen og derefter i CPR.

Om registreringsordningen henvises i øvrigt til betænkningen, side 204 ff.

2.3.2. Børnelovsudvalgets overvejelser

Børnelovsudvalget har ved sine overvejelser om faderskab til gifte kvinders børn taget udgangspunkt i, at pater est-reglens automatiske funktion er egnet til at forenkle sagsbehandlingen og undgå sager ved statsamtterne og retterne, ligesom den er udtryk for, at ægtemandens faderskab er langt det mest sandsynlige og derfor kan fastslås uden sag.

Hertil kommer efter udvalgets opfattelse, at pater est-reglen i det stille kan løse forskellige familiemæssige problemer. Hustruen skal - i modsætning til, hvad der gælder for ugifte kvinder - ikke give oplysning om sine seksuelle forhold i den periode, hvor hun blev gravid. Noget sådant ville dels kunne mistænkeliggøre hendes forhold, dels være ødelæggende for ægtefællernes forhold. Har ægtemanden mistanke om, at han ikke er barnets far, eller ved han dette, men vælger at undlade en konfrontation derom i form af en fader-